

Arrest

nr. 109 232 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Waterkrachtstraat 6
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 juli 1978 te Jumu. U behoort tot de Mandingo etnie en verklaart moslim te zijn. U bent opgegroeid in uw geboortedorp Jumu, samen met uw ouders, uw twee zussen en uw twee jongere broers. Uw vader was een diamanthandelaar en een welstellend man. Hij had enkele huizen in zijn bezit in Jumu, maar ook enkele woningen in Bo. In deze laatste stad ging u naar de middelbare school, maar na het vierde jaar besloot u om niet meer naar school te gaan en te beginnen werken. In samenspraak met uw vader begon u samen met uw twee broers een handel in Jumu waar jullie onder andere cement verkochten.

Op 1 december 2009 overleed uw vader plotseling nadat hij ziek was geworden. Na zijn begrafenis werd een traditionele rouwperiode van honderd dagen gehouden. In maart 2010 namen de twee broers van uw vader – uw ooms – het initiatief tot een familievergadering. Ze stelden voor dat de eigendommen van uw vader eerlijk zouden verdeeld worden over heel de familie zoals de traditie het voorschrijft. U en uw moeder gingen hier niet mee akkoord en waren van mening dat de eigendommen van uw vader toebehoorden aan zijn gezin, en niet aan heel de familie. Uw twee ooms waren ontstemd over deze gang van zaken. Ze lieten vallen dat zij als oudsten even goed recht hadden op een deel van het bezit van uw vader en voegden eraan toe dat ze het hier niet bij zouden laten. Op 4 april 2010 brak u tijdens een val in jullie woning uw voet. U ging hierop naar het ziekenhuis in Bo waar u uiteindelijk een vijftal maanden zou verblijven. Uw voet begon immers erg te zwellen en u kreeg ook last van uw been en heup. Het werd zelfs in die mate ernstig dat de dokters een amputatie van uw been in overweging namen. Gedurende al deze tijd in het ziekenhuis kreeg u geen bezoek van uw twee ooms die duidelijk nog kwaad waren omwille van wat er net voor uw val gebeurd was tijdens de familiemeeting. Uw moeder was het niet eens met de stelling van de dokters die een amputatie overwogen en besloot om samen met u naar een ‘traditionele’ dokter te gaan in Kalaba. Deze dokter vroeg u of u enige conflicten of problemen had met een andere persoon waarop hij zei dat de problemen over de erfenis van uw vader wellicht aan de basis lagen van uw gezondheidsproblemen. Via een alternatieve traditionele behandeling werd het al snel beter met uw voet. Enkel uw heup baarde u nog ernstige zorgen. De dokter zei echter dat hij aan dit probleem niets kon doen. Na een vier maanden durend verblijf in Kalaba besloten jullie daarom om naar het ziekenhuis van Serabu te gaan waar u geopereerd werd aan uw heup en waar u verbleef van 5 januari 2011 tot 30 maart 2011. Na deze periode in Serabu keerde u terug naar uw dorp waar uw broers al die tijd de handelszaak hadden verder gezet zonder hierbij enige problemen te hebben gekend. Op 24 mei 2011 werd u bij de dorpschef geroepen. Hij liet u weten dat de zoon van uw oom had verteld dat u het geheim van het Poro genootschap had verbroken – wat u ten stelligste ontkende – waarop uw enige optie was om het Poro genootschap zelf te vervoegen aldus de dorpsverste. U weigerde hierop in te gaan aangezien uw vader altijd tegen lidmaatschap van dit genootschap was gekant. De dorpsverste dreigde hierop dat hij de eigendommen van uw vader in mu in beslag zou nemen indien u niet zou toetreden tot het Poro genootschap. Uit vrees gedwongen te moeten toetreden tot dit genootschap besloot u om uw dorp te verlaten op 11 juni 2011 en bij uw oom – de broer van uw moeder – onder te duiken in Kenema. Ook hier werd u echter gezocht door enkele dorpingen en uw oom, maar ze konden u niet vinden en bedreigden dan vervolgens uw oom bij wie u ondergedoken was. Uw moeder en broers waren intussen ook uit Jumu weggegaan nadat de dorpsverste hen dit bevolen had. Uw moeder raadde u uiteindelijk aan om het land te verlaten omdat ze vreesde dat u ook gevonden zou worden in Kenema en uit vrees dat u het slachtoffer zou worden van hekserij uitgaande van uw ooms en de dorpschef in Jumu. Uiteindelijk bracht uw oom in Kenema u in contact met een Libanese smokkelaar die u op 7 juli 2011 naar Freetown bracht van waaruit u per vliegtuig naar België kwam alwaar u de volgende dag aankwam en waar u op 11 juli 2011 asiel aanvraag bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees gedwongen lid te moeten worden van het Poro-genootschap na een conflict met twee van uw ooms omtrent de te verdelen erfenis van uw overleden vader, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden omtrent de (gezondheids)problemen die zouden zijn voortgekomen uit of na het dispuut tussen u en uw twee ooms over de te verdelen erfenis van uw overleden vader. Hierbij dient vastgesteld te worden dat de oorzaak of de redenen van uw problemen, die u aanhaalt tijdens het gehoor, geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U verklaart tijdens het gehoor immers dat uw vader in december 2009 plots overleden zou zijn en dat, na een rouwperiode, twee van uw ooms erop zouden hebben aangedrongen om de erfenis van uw vader te verdelen onder heel de familie wat u en uw moeder geweigerd zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Hierop zouden uw ooms ontstemd hebben gereageerd, en niet veel later zou u tijdens een val uw voet hebben gebroken (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Volgens een ‘traditionele’ dokter zouden uw gezondheidsproblemen als gevolg van uw val te wijten kunnen zijn aan het conflict aangaande de eigendommen van uw vader waarbij al dan niet aan ‘hekserij’ of ‘zwarte magie’ gedacht kan worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Echter, het motief dat u in het kader van

uw asielrelaas aanhaalt, houdt geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers, zoals eerder aangehaald, om een interpersoonlijk conflict tussen u en uw twee ooms omtrent de te verdelen erfenis van uw overleden vader. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als 'vervolgung' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. **Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen in verband met dit aspect van uw asielrelaas niet overtuigend en enigszins gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" of een "risico op het lijden van ernstige schade" te ondersteunen.** U verklaart tijdens het gehoor immers dat uw gezondheidsproblemen – aan uw voet, heup en been – het gevolg waren van een val in jullie woning (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uit deze verklaring van uw persoon kan dan ook eenvoudigweg afgeleid worden dat er dan ook geen verband is tussen deze door u aangehaalde gezondheidsproblemen en het vermeende eerdere conflict tussen u en uw ooms. U laat tijdens het gehoor voor het CGVS impliciet en tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet (zie vragenlijst CGVS, dd.15 juli 2011, p.3, zie administratief dossier) vallen dat uw ooms u zouden hebben laten beheksen en dat dit de oorzaak van uw gezondheidsproblemen zou kunnen zijn, maar dit is slechts een veronderstelling van uwentwege die bovendien enkel berust op een subjectieve vrees. 'Hekserij' of 'zwarte magie' is immers louter gestoeld op bijgeloof en vormt geen objectieve grond die in aanmerking kan worden genomen in het kader van een ingeroepen vrees voor vervolging in het licht van de conventie van Genève, noch in het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verder dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden aangaande uw vrees gedwongen lid te worden van het Poro genootschap op voorspraak van de dorpsverste van Jumu nadat u zou zijn teruggekeerd naar uw dorp en enigszins hersteld zou zijn van uw beweerde gezondheidsproblemen, zoals u verklaart voor het CGVS. Ook de door u gedane verklaringen aangaande deze vrees zijn niet overtuigend te noemen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u verklaart dat de zoon van uw oom u er vals van beschuldigd zou hebben de geheimhouding van het Poro genootschap te hebben doorbroken wat u ten stelligste zou ontkend hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Hierop zou u bij de dorpsverste zijn geroepen die u zei dat u dan maar lid van het Poro genootschap diende te worden wat u weigerde na overleg met uw moeder, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft tijdens het gehoor aan dat het dorpshoofd u niet geloofde toen u de valse beschuldiging ontkend zou hebben wat toch enigszins vreemd is aangezien u net aangeeft nooit lid te zijn geweest van het Poro genootschap, net zoals uw vader en broers nooit lid zijn geweest; integendeel, volgens uw verklaringen waren jullie er net tegen gekant (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). In het licht van deze laatste verklaringen van uw persoon – dat u nooit lid bent geweest en ook nooit gevraagd was om lid te worden voor maart 2011 – is het vreemd te noemen dat u beschuldigd zou worden de geheimhouding van het Poro genootschap te hebben geschonden aangezien dan aangenomen kan worden dat u net niet op de hoogte bent van het reilen en zeilen binnen dit genootschap ook rekening houdend met de strikte geheimhouding waaraan alle Poro-leden gehouden zijn. Het is bijgevolg vreemd dat de dorpschef u hoegenaamd niet geloofd zou hebben aangezien u volgens uw verklaringen geen enkele band had met het Poro genootschap en er dus ook niets over geweten zou kunnen hebben. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt waarom er geen geloof werd gehecht aan uw versie van de feiten, geeft u aan dat de zoon van uw oom Poro lid was, en u niet, waardoor eerder geloof werd gehecht aan uw neef (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verder dient opgemerkt te worden – wat betreft de beweerde vraag naar u toe om toe te treden tot het Poro genootschap – dat u zelf verklaart dat het Poro genootschap voornamelijk bestaat uit personen van Mende afkomst, en dat er geen personen van Mandingo afkomst lid zijn van dit genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U voegt er bovendien aan toe dat dit één van de redenen is waarom uw vader er geen lid van was, en uw twee ooms wel, aangezien uw twee ooms een andere vader – maar dezelfde moeder – zouden hebben die wel Mende is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Hierbij dient dan ook de opmerking gemaakt te worden waarom men u als persoon van Mandingo afkomst net zou vragen, en zelfs zou dwingen, lid te worden van een genootschap die voor 99% uit Mende bestaat, zoals u zelf aanhaalt tijdens het gehoor. Deze vraag wordt u ook enkele malen gesteld tijdens het gehoor voor het CGVS, maar in eerste instantie verklaart u telkens dat dit de reden was waarom uw vader geen lid wilde worden om nadien aan te geven dat ze enkel geïnteresseerd waren in de eigendommen van uw vader en dat ze in feite enkel van u verlost wilden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat men net wilde dat u lid zou worden van het Poro genootschap wat toch impliceert dat u net deel zou uitmaken van deze groep personen, waartoe ook uw ooms zouden behoren, antwoordt u enigszins ontwijkend dat u het risico niet wou nemen om de initiatierituelen te doorlopen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). In ieder geval dienen uw verklaringen dat

men enerzijds van u af wilde, en dat men anderzijds van u eiste lid te worden van het genootschap, enigszins inconsistent genoemd te worden.

Bovendien, indien men, zoals u verklaart tijdens het gehoor, enkel uit was op de bezittingen van uw vader in Jumu, kan het vreemd genoemd worden dat u nog steeds problemen zou hebben gekend nadat u het dorp had verlaten om naar Kenema te gaan waar u bij uw oom zou zijn ondergedoken. U verklaart tijdens het gehoor immers dat uw dorpsvoorzitter het recht had om de bezittingen van uw vader in Jumu, en niet in Bo, in beslag te nemen (zie gehoorverslag CGVS, p.11) zodat de vraag gesteld kan worden waarom men nog steeds op zoek naar u zou zijn geweest op het moment dat u Jumu zou hebben verlaten in het licht van uw beweringen dat men enkel geïnteresseerd was in de eigendommen van uw vader en dat men enkel van u af wilde. Gegeven de verklaring van uw persoon dat u het dorp ontvlucht zou zijn in mei 2011, zou dat immers impliceren dat de dorpsvoorzitter en zijn volgelingen hun doel bereikt zouden hebben, met name dat men van u 'verlost' was. De zoektocht naar uw persoon in Kenema door uw Poro-dorpsgenoten zoals door u beschreven tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.12) komt dan ook niet overtuigend over. Wanneer u bovendien gevraagd wordt wie u dan kwam zoeken in Kenema, verklaart u dat het een van uw ooms was vergezeld van twee andere personen van wie u beweert ze niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook aangaande het lot van uw broers zijn uw verklaringen niet erg overtuigend te noemen. In eerste instantie verklaart u dat ze het dorp – nadat uzelf al was gevlucht uit het dorp – dienden te verlaten op voorspraak van de dorpsvoorzitter om nadien – eens ze zich in Bo zouden hebben gevestigd – opnieuw gecontacteerd te worden door enkele dorpsgenoten waarbij ze aangemaand werden terug te keren naar het dorp, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Ook deze verklaringen over uw twee broers die eerst zouden zijn gedwongen om het dorp te verlaten om vervolgens aangemaand te worden weer terug te keren zijn niet erg overtuigend, noch logisch te noemen. Verder heeft u geen enkel idee wat er met uw broers gebeurd zou zijn of waar ze zich momenteel zouden bevinden. Over het lot van uw broers moet u het antwoord schuldig blijven. **Uit het voorgaande kan in ieder geval afgeleid worden dat – indien uw Poro-dorpsgenoten, en dan vooral uw twee ooms, enkel geïnteresseerd zouden zijn geweest in de eigendommen van uw vader, en bijgevolg enkel van u verlost wilden zijn zoals uzelf verklaart – een intern vluchtalternatief (binnen Sierra Leone) tot de mogelijkheden behoort aangezien, volgens uw verklaringen, de dorpsvoorzitter het recht had om de bezittingen van uw vader in het dorp in beslag te laten nemen indien u hem niet gehoorzaamde. In het licht van deze zienswijze kan dan ook afgeleid worden dat de door u aangehaalde problemen een lokaal karakter hebben en voortvloeien uit een familiaal geschil omtrent een erfenis.** Wanneer u de vraag gesteld wordt of het geen oplossing was geweest zich te vestigen op een andere plaats dan uw dorp – bijvoorbeeld in Bo waar uw vader ook enkele eigendommen had – om op deze manier problemen te vermijden aangaande de vermeende potentiële gedwongen Poro-toetreding, verklaart u dat men ook een eed kan afleggen via 'zwarte magie' waarbij men u zou (kunnen) beheksen waardoor u nergens veilig zou zijn in Afrika (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Echter, zoals eerder reeds aangehaald, gaat het in deze om een vrees die louter gestoeld is op bijgeloof waardoor het geen objectieve grond vormt die in aanmerking kan worden genomen in het kader van een ingeroepen vrees voor vervolging in het licht van de conventie van Genève, noch in het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot legt u geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit. U legt wel enkele medische documenten neer, opgesteld door het 'Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter te Brussel, aangaande uw medische problemen betreffende uw rechterbeen en linkerheup (zie administratief dossier). Deze door u voorgelegde medische documenten bevestigen en beschrijven echter enkel de door u opgelopen letsels aan uw been en heup. De omstandigheden waarin u deze letsels zou hebben opgelopen – na een val volgens uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS – worden niet meteen in twijfel getrokken. Wel werd de link van deze door u aangehaalde medische problemen met de vermeende problemen met uw ooms betwijfeld en niet geloofwaardig geacht. Aan deze laatste bemerking kunnen deze door u voorgelegde medische documenten uiteraard niets wijzigen aangezien deze geen uitspraak kunnen doen over de preciese oorzaak van de door u opgelopen letsels, noch aan de omstandigheden waarin u deze zou hebben opgelopen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en 57/7ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij verwijst naar de elementen van de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en past deze elementen toe op zijn situatie. Voorts betoogt hij dat zijn verklaringen voldoen aan het gestelde in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat verweerder geen objectieve informatie vergaarde over de Poro gemeenschap en stelt zich de vraag of deze met kennis van zake kon oordelen over zijn asielaanvraag. Gezien geen informatie werd vergaard kan niet worden aangenomen dat verweerder op een redelijke wijze kon besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers vrees. Bijgevolg dient het dossier te worden vernietigd zodat onderzoek kan worden verricht. Dat verzoeker zelf geen bewijzen bijbracht over de Poro gemeenschap en de eis tot toetreding kan hem niet worden verweten. Dit is immers een schriftloze samenleving, zoals blijkt uit de informatie van Wikipedia in bijlage bij het verzoekschrift. Verzoeker legt inzake de Poro gemeenschap tevens een passage neer uit het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone van mei 2011 en leidt hieruit af dat hij, gelet op wat hij ervoer, bij een terugkeer vrees koestert.

Verzoeker voert aan dat zijn relaas onder de criteria van het Verdrag van Genève valt. De initiële oorzaak was een familiaal erfenisconflict doch dit groeide uit naar een probleem met en vervolging door de Poro gemeenschap omdat hij hiervan geen deel is en men hem wil straffen.

Waar wordt gemotiveerd dat er geen verband is tussen zijn medische problemen en het conflict met zijn ooms, gaat verweerder volgens verzoeker voorbij aan de Sierra Leonese cultuur. Het geloof in rituelen, traditionele middelen, hekserij en zwarte magie is er nog sterk en gaat zodanig ver dat het waarheid wordt. Berichten hierover tonen aan dat er gevaar is ten gevolge van wat verweerder 'bijgeloof' noemt. Voor verzoeker is dit de waarheid en de enige verklaring voor het gegeven dat het breken van zijn voet vergaande gezondheidsproblemen veroorzaakte. Deze overtuiging steunt hij op verschillende elementen. Zijn ooms waren lid van de Poro gemeenschap, die vasthoudt aan rituelen, hij werd bedreigd, zijn overtuiging werd bevestigd door een traditionele dokter en nadien werd zijn moeder met hekserij bedreigd. De vrees van verzoeker mag dan voornamelijk subjectief zijn doch hij heeft indicaties dat hij van het gevreesde slachtoffer werd en de subjectieve vrees mag niet worden onderschat.

Verzoeker benadrukt dat de beschuldiging jegens hem geuit vals was en dat deze deel uitmaakte van het plan van zijn ooms. Deze zou leiden tot de eis van het dorps hoofd om lid te worden zodat verzoeker tijdens de initiatie fataal zou kunnen worden getroffen. Hij moest worden gedood zodat zijn ooms en de Poro gemeenschap de eigendommen van zijn vader konden inpalmen.

Verzoeker herhaalt dat zijn oom en twee andere personen hem kwamen zoeken in Kenema. Zij hadden uiteindelijk niet bereikt wat zij wilden want de eigendommen van zijn vader werden in beslag genomen door het dorps hoofd. Daarnaast had ook de Poro gemeenschap haar doel niet bereikt betreffende de wraak op verzoeker. Zij wilden dat hij toetrad om hem dodelijk te kunnen treffen. Tot op heden zijn er aanwijzingen dat verzoeker wordt gezocht. Elders in Sierra Leone en zelfs het gehele Afrikaanse continent kan hij niet verblijven want hij kan in geheel Afrika worden geraakt door zwarte magie. Verzoeker vestigt andermaal de nadruk op het subjectieve element van zijn vrees.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen documenten bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hij verklaarde immers dat hij in Sierra Leone een identiteitskaart had, dat deze nog steeds in Sierra Leone is en dat hij nog in contact staat met zijn moeder in Sierra Leone (administratief dossier, stuk 4, p.3-4), zodat verwacht kan worden dat hij zijn identiteitskaart bijbrengt.

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij inzake het overlijden van zijn vader, hetgeen nochtans een cruciaal element betreft in zijn asielrelaas en de aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen.

Verzoeker baseert de door hem ondergane medische problemen op een conflict met zijn ooms ingevolge een geschil omtrent de erfenis en eigendommen van zijn vader. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt echter ondergraven doordat hij niet bij machte bleek om de aanvang van zijn medische problemen op een chronologisch coherente manier te situeren ten overstaan van het conflict met zijn ooms. Aanvankelijk situeerde hij de val waarbij hij zijn voet en zijn been brak bij het CGVS een paar maanden na de familiemeeting die door zijn ooms werd bijeengeroepen om over de erfenis te spreken (*ibid.*, p.5). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat de familiemeeting plaatsvond op 15 maart 2010 en dat de val waarbij hij zijn voet brak reeds plaatsvond op 4 april 2010, hetzij twee tot drie weken na de familiemeeting (*ibid.*, p.7-8).

Verzoeker vestigt de nadruk inzake het door hem gemaakte verband tussen de ondergane medische problemen en het conflict met zijn ooms voorts weliswaar op het subjectieve element van zijn vrees, doch het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bestreden beslissing motiveert – te meer gelet op het tijdsverloop van enkele maanden, dan wel enkele weken tussen de familiemeeting met zijn ooms en de aanvang van zijn medische problemen – in dit kader met recht dat verzoeker stelde dat zijn gezondheidsproblemen het gevolg waren van een val in zijn woning, waaruit eenvoudigweg kan worden afgeleid dat er geen verband is tussen zijn medische problemen en het beweerde conflict met zijn ooms. Verzoeker liet weliswaar uitschijnen dat een beheksing de oorzaak zou kunnen zijn van zijn gezondheidsproblemen doch dit betreft een loutere veronderstelling die louter berust op een subjectieve vrees. Hekserij is immers louter gestoeld op bijgeloof en vormt geen objectieve grond die in aanmerking kan worden genomen in het kader van verzoekers aangevoerde vluchtelingenrechtelijke vrees.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en van de vermeende vrees jegens zijn ooms en de Poro gemeenschap waartoe zij behoorden wordt bovendien op fundamentele wijze ondermijnd door verzoekers terugkeer in maart 2011 naar het dorp Jumu, alwaar deze ooms eveneens woonachtig waren (*ibid.*, p.7). Indien het daadwerkelijk zo was dat verzoekers ooms behoorden tot de Poro gemeenschap in het dorp, dat verzoeker dacht dat zijn medische problemen, dewelke bijna een jaar zouden hebben aangesleept, ontstonden door toedoen van zijn ooms en dat hij bijgevolg een vrees koesterde, is het manifest ongeloofwaardig dat hij na de behandeling van deze problemen zou hebben besloten om terug te keren naar het dorp waar deze vrees zich situeerde (*ibid.*, p.6, 9).

Evenmin is het aannemelijk dat verzoekers ooms en de Poro gemeenschap gedurende zijn afwezigheid van een jaar geen andere acties ondernamen en niets anders deden om zich de eigendommen van zijn vader toe te eigenen (*ibid.*, p.8). Verzoekers broers bleven al deze tijd nochtans gewoon in het dorp en op de eigendommen van zijn vader wonen. Dat zij, ondanks dat ook zij zowel tijdens als na de familiemeeting duidelijk tussen de eigendommen van verzoekers vader en verzoekers ooms stonden, een jaar met rust werden gelaten en helemaal geen problemen ondervonden, is niet plausibel gelet op de bewering dat zijn ooms en de Poro gemeenschap in het dorp zich de eigendommen van zijn vader wilden toe-eigenen (*ibid.*, p.7-10).

Bovendien is het in het geheel niet plausibel dat zijn ooms en de Poro gemeenschap vervolgens dermate omslachtig en weinig doortastend tewerk zouden gaan als omschreven door verzoeker. Uit de informatie die hij bij het verzoekschrift voegt en uit zijn verklaringen kan immers worden afgeleid dat de Poro gemeenschap in zijn dorp veel macht heeft. Uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt in dit kader dat het lidmaatschap van de gemeenschap bepalend is voor de maatschappelijke positie en dat er wordt gezegd dat alle personen op belangrijke posities bij één of meerdere genootschap(pen) zijn aangesloten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4, p.58). Ook uit verzoekers verklaringen blijkt dat het dorps hoofd en alle dorpsouderen, net als zijn ooms en neven en vele andere gerespecteerde dorpingen, deel uitmaken van de Poro gemeenschap. Tevens stelde hij dat mensen, om als echte mannen te worden beschouwd en om erkend te worden in het dorp, lid worden van de Poro gemeenschap (administratief dossier, stuk 4, p.9-12). Uit verzoekers eigen verklaring blijkt bovendien dat de Poro gemeenschap hem eenvoudigweg gedwongen had kunnen meenemen naar het bos (*ibid.*, p.9). Derhalve had de Poro gemeenschap verzoeker gemakkelijk kunnen treffen indien deze hem daadwerkelijk dood wenste. Te meer daar verzoeker Mandingo is, de Mandingo volgens zijn eigen verklaringen geen deel uitmaken van de Poro gemeenschap omdat deze nagenoeg volledig bestaat uit Mende en zijn vader, hijzelf en zijn gezin steeds tegen een toetreding tot de Poro gemeenschap gekant waren, is het bijgevolg in het geheel niet geloofwaardig dat de Poro gemeenschap zich in het kader van een omslachtig plan om hem te doden zou hebben bediend van een valse beschuldiging om hem onder druk te zetten in de hoop dat hij zou toegeven, dat hij zou toetreden en dat zij hem bij een eventueel initiatieritueel zouden kunnen treffen (*ibid.*, p.10-11). Evenmin is het geloofwaardig dat zij hierbij vervolgens dermate laks en niet-doortastend zou optreden. Verzoeker beweerde in dit kader dat de Poro gemeenschap zou hebben aangekondigd dat hij lid moest worden, dat hij dit onmiddellijk weigerde, doch dat aangegeven werd dat hij aan de voorwaarden moest voldoen. Enkele dagen zou hem nogmaals gewoon zijn gevraagd of hij wilde toetreden doch zou hij opnieuw hebben geweigerd, waarna gedreigd werd dat zijn eigendommen in beslag zouden worden genomen tot hij lid werd. Vervolgens zou hij daarenboven probleemloos het dorp hebben kunnen verlaten (*ibid.*, p.6). Dit alles is geenszins aannemelijk indien de Poro gemeenschap erop uit was om hem om het leven te brengen.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker, ondanks dat men hem nadat hij het dorp verliet reeds de vierde dag zou zijn komen zoeken op het adres van zijn oom en ondanks dat men daarbij aankondigde dat ze zouden terugkeren, nadien nog gedurende verscheidene weken op diens adres zou zijn gebleven (administratief dossier, stuk 4, p.6-7).

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter adstructie van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en des te meer klemt daar hij over deze reisweg tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat de smokkelaar die zijn reis regelde een Ghanees was (administratief dossier, stuk 10, nr.34), terwijl hij bij het CGVS spontaan verklaarde dat deze persoon een Libanees was (administratief dossier, stuk 4, p.5).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangevoerde asielrelaas.

De neergelegde medische documenten vermogen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 12: documenten). Hieruit kan geen causaal verband worden afgeleid tussen de door verzoeker opgelopen letsels en zijn beweerde problemen, gezien deze attesten zich niet kunnen uitspreken over de precieze oorzaak van verzoekers gezondheidsproblemen en de omstandigheden waarin deze werden opgelopen.

Gelet op voormelde vaststellingen, is er geen reden voorhanden om in te gaan op verzoekers vraag de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te doen naar de Poro gemeenschap.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen, gezien verzoeker niet voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij baseert zich hiervoor op zijn asielrelaas, wijst erop dat hij in het recente verleden reeds ernstige schade ondervond en stelt dat zijn fysieke integriteit opnieuw zal worden getroffen bij een terugkeer.

2.4.1. Daargelaten dat verzoeker niet duidt welke bepaling van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn geschied, dient te worden benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, verstreekt blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het bepaalde dienaangaande *sub* 2.2.1.

2.4.3. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen, toont hij, de overig elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS